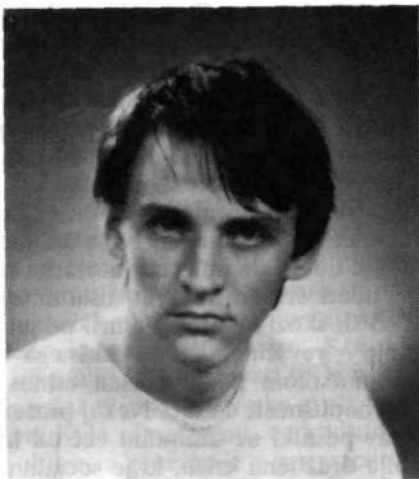

Odtajanje krajev

Rade
Krstić

MIR IN TIŠINA (VII)

Skrčil si črke na minimum,
zdaj tava samo še praznina.
Dvignil si roke v zrak,
da bi prepoznali tvoj pogum.
Strgal si liste na koščke,
pogledal po drugih in šel.
Ne vem, kaj imajo za bregom,
da tako štorasto čakajo,
kdo bo naslednji,
kdo gre naprej.
Če kaj dobrega prevedeš,
se že pojavijo dlakocepci
in ti očitajo, kako izpuščaš
pomembne besede in črke,
kako prikrivaš sporočilo,
ki ga nosi dobra knjiga.
Če pa napišeš dobro pesem,
še le takrat se jim odprejo oči.

ODTAJANJE KRAJEV

*V tebi so spomini
in skrivnosti, vse raste navzgor,
ko se obelodanijo vetrovi.*

Spet sam, otrok v sivem starcu,
dež naletava, ko pišem o tebi.
Pesnika si ne moreš lastiti, imeti
v rokah njegovo zastrto življenje,

vse kaj drugega so njegova osebnost,
 njegove skrivnosti in njegovi verzi.
 V njegovi omami so dogorela spoznanja
 najskrajnejših besed, potrebni so mu ljudje,
 ki ga bojo cenili in spoštovali;
 njegova drugačnost je čista svetloba,
 s katero osvetljuje ponižne in krotke,
 zapeljane v trenutku slabosti in melanholije.
 Pesniku je treba verjeti na besedo,
 skozenj se premikajo svetovja in prostori,
 premišljeno tehta vsako najdrobnejšo misel,
 preden mu jo vzame belina na papirju.

Metafore so izbrane za najvišji sloj družbe:
 »Radi bi slišali metafore!«

So trenutki, ko je metafora vse,
 in trenutki, ko jo besede prekrijejo,
 ne da bi izginila njena pesniška moč

med štirimi stenami, med začetkom
 in koncem nekega novega tisočletja,
 ki bo trajalo počasi in še počasneje
 med ugankami življenja in pastmi smrti.
 Goreče poslanstvo je to, da dviguješ
 najtežja bremena z eno samo roko,
 ne da bi svojim velikim željam
 pustil prosto pot za uresničenje.

Potem ti ne ostane nič drugega,
 kot da pogoltniš debelo slino
 in s kislim obrazom odideš
 nekam daleč stran.

Saj ne boš odkril novega sveta. Pretuhtaj,
 vse besede, ki jih s trudom privlečeš na dan,
 da bi jih drugi prebrali,
 ne ponujajo nobenega zanesljivega izhoda,
 ne prinašajo nobene nove zamisli,
 razen te, da so ustvarjene za jutri,
 za neko novo obdobje v svetovni zgodovini,
 ki ji kot pesnik ne moreš biti kos,
 vsaj za to stoletje. Pretuhtaj,

obrnil boš novo stran
in zavrtele kolo zgodovine nazaj,
da bi dal svojim željam
tistega poleta, ki ga besede nimajo
in ga ne bojo tudi nikdar imele,
dasiravno zvezde kažejo na pot,
ki se ne konča na tem svetu.

Senca skoči v novo črko. Plaši nas. Pretuhtaj zdaj,
vse se je zavrtele za še en obrat, preden
sem zakričal v gluhi sobi. Pretuhtaj zdaj,
že stokrat raziskuješ en in isti film,
za katerega misliš, da je najboljši
v kopici vseh ostalih prikazanih.

Ne pomaga vstajanje iz postelje.
Moral bi spati, prespati to preprosto noč,
vendar te uspavala silijo v pesem,
ki jo pišeš že neskončno dolgo.
Moraš si priznati, živci so načeti
in tvoja koncentracija peša.
Da bi se vrnil med žive ljudi,
moraš veliko žrtvovati.

Tvoj oče se je zbudil
in šel na kozarec hladne vode,
pogledal je na televizijski ekran,
se zasukal in se vrnil spat.

Kmalu se bo končala
ta trajajoča pesnitev
v minljivosti besed in črk,
s katerimi si obdeloval
belino, prosojno, na papirju,
belino, neizprosno težko in marljivo.

Nebo nad Berlinom in angeli,
ki se spuščajo z zvonikov,
vse to se obrača za vselej,
miza miruje v tihi neslišnosti.

Prebivalci na planetu Zemlja,
sončni bliski svetlobe v jezeru sna.